Р Е Ш Е Н И Е
№ 44095

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 34 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

като разгледа дело номер **10586** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 във връзка с чл. 208, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „АУТО ПЛАЗЗА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]/27, представлявано от управителя С. В. Т., подадена чрез пълномощника адв. А. Д. М. от Софийска адвокатска колегия, срещу Решение № ПИ-282 от 11.08.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) – С.. С оспореното решение е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С260022-012-0000060 от 22.07.2026 г., издаден от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с който е отказано вдигането на наложен запор върху лек автомобил марка и модел О. A. Sports T., рама (VIN) W., транзитен регистрационен номер 692M223, наложен по изпълнително дело №[ЕИК]/2026 г. по описа на ТД на НАП – С., образувано срещу длъжника „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение и потвърденият с него отказ на публичния изпълнител са незаконосъобразни поради противоречие с материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с § 2 от ДР на ДОПК. Поддържа се, че дружеството е придобило собствеността върху процесното моторно превозно средство по силата на валиден писмен договор за покупко-продажба от 29.01.2025 г., сключен с „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД, за което е издадена фактура № [ЕГН] от 29.01.2025 г. и цената е заплатена изцяло по банков път. Излагат се съображения, че към момента на сключване на договора автомобилът не е бил регистриран по установения общ ред в Република Б., а е бил с немски регистрационни документи и издадени транзитен номер и разрешение за временно

движение, поради което за валидното прехвърляне на собствеността е била достатъчна обикновената писмена форма по чл. 144, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), без да е необходима нотариална заверка на подписите по чл. 144, ал. 2 ЗДвП. Посочва се, че към датата на налагане на запора от публичния изпълнител – 16.01.2026 г., автомобилът не е бил собственост на длъжника по изпълнението, а на третото лице „Ауто Плазза България“ ЕООД, поради което обезпечителната мярка е незаконосъобразна и засяга чужд патримониум.По тези съображения се иска отмяна на оспореното решение на директора на ТД на НАП – С., отмяна на отказа на публичния изпълнител и постановяване на отмяна на наложения запор върху автомобила. Претендира се присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представен списък и доказателства.

В съдебно заседание жалбоподателят, представляван от адв. А. М., поддържа жалбата на изложените в нея основания и моли тя да бъде уважена изцяло.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт П. П., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа изводите, изложени в Решение № ПИ-282 от 11.08.2026 г., съгласно които издаването на транзитен регистрационен номер и разрешение за временно движение съставлява специален вид регистрация на превозното средство по смисъла на ЗДвП и Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., поради което договорът от 29.01.2025 г. е следвало да бъде сключен с нотариална заверка на подписите по чл. 144, ал. 2 ЗДвП. Прави искане за отхвърляне на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.Прави и възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 2 от ДОПК.

Административен съд – София-град, I отделение, 34 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Във връзка с извършвана данъчна ревизия на дружеството „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], възложена със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221125002574-020-002 от 05.09.2025 г., старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е издал Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-023-0000105 от 16.01.2026 г. на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК. С постановлението е наложен запор върху банкови сметки на ревизираното дружество и върху три броя моторни превозни средства, сред които и лек автомобил марка/модел О. А. Sports Т., с номер на рама W. и транзитен регистрационен номер 692М223, с балансова стойност 0.00 евро.

За налагането на обезпечителната мярка е изпратено запорно съобщение до Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – отдел „Пътна полиция“ с изх. № С260022-122-0000437 от 16.01.2026 г., по което на 16.01.2026 г. е регистриран запор върху превозното средство като водещо се на името на „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД. Действието на предварителните обезпечителни мерки е продължено с Постановление с изх. № С260022-139-0000254 от 09.02.2026 г. на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК. Впоследствие срещу „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2026 г. по описа на ТД на НАП – С. за събиране на публични вземания в общ размер на 194 595,34 евро, за което е издадено съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С260022-149-0005586 от 12.06.2026 г.

От приложените по делото писмени доказателства се установява, че на 29.01.2025 г. между „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД като продавач и „АУТО ПЛАЗЗА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД като купувач е сключен писмен договор за покупко-продажба на процесния лек автомобил O. A. Sports T., рама № W.. За продажбата е издадена данъчна фактура № [ЕГН] от 29.01.2025 г., а уговорената продажна цена е заплатена от купувача по банков път. Владението върху автомобила е предадено на купувача в деня на сключване на договора.

Безспорно е установено от данните по преписката, че към момента на сключване на договора за покупко-продажба – 29.01.2025г., моторното превозно средство е било внесено от Федерална република Г. с германски регистрационни документи: регистрационен номер FK156125 и свидетелства за регистрация. На 17.01.2025 г. от сектор „Пътна полиция“ за придвижването на автомобила в страната са издадени транзитни табели с регистрационен номер 692M223 и Разрешение за временно движение №[ЕИК] със срок на валидност от 17.01.2025 г. до 16.02.2025 г. По делото няма данни и не се твърди преди 29.01.2025 г. автомобилът да е преминал първоначална или постоянна регистрация на територията на Република Б..

На 22.07.2026 г. „Ауто Плазза България“ ЕООД е подало до публичния изпълнител искане с вх. № C260022-000-0417273 за отмяна на наложения запор върху автомобила, като се е легитимирало като трето лице – собственик на вещта, и е приложило договора за покупко-продажба от 29.01.2025 г., фактурата, банковото платежно нареждане, немските талони и разрешението за временно движение.

С Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № C260022-012-0000060 от 22.07.2026 г. старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е оставил искането без уважение. Органът е мотивирал отказа си с обстоятелството, че представеният договор за покупко-продажба от 29.01.2025 г. не е с нотариална заверка на подписите, поради което не доказва валидно прехвърляне на собствеността.

Подадената по административен ред жалба е оставена без уважение с Решение № ПИ-282 от 11.08.2026 г. на директора на ТД на НАП – С.. Решаващият орган е приел, че издаването на транзитни табели и разрешение за временно движение представлява регистрация по смисъла на § 2, т. 4 от Допълнителните разпоредби на Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. и чл. 141а от ЗДвП, поради което договорът е следвало да бъде сключен във формата по чл. 144, ал. 2 ЗДвП – с нотариална заверка на подписите. Тъй като тази форма не е спазена, органът е заключил, че към датата на запора (16.01.2026 г.) автомобилът е бил собственост на длъжника „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД и запорът е наложен законосъобразно.

Решение № ПИ-282 от 11.08.2026г. е връчено на процесуалния представител на жалбоподателя по електронен път на 12.08.2026 г., а жалбата до Административен съд – София-град е депозирана чрез административния орган на 20.08.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Подадена е от надлежна страна – трето лице по смисъла на чл. 197, ал. 5 от ДОПК, което претендира самостоятелни вещни права върху запорираната движима вещ и във владението на което автомобилът се е намирал към момента на налагане на обезпечението. Оспорването е

насочено срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт по реда на чл. 197, ал. 2 във връзка с чл. 208, ал. 2 от ДОПК, пред компетентния административен съд и в законоустановения 7-дневен преклузивен срок, предвид правилата за изчисляване на сроковете по ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е законосъобразността на Решение № ПИ-282 от 11.08.2026 г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърдения с него отказ на публичния изпълнител за отмяна на наложената обезпечителна мярка – запор върху лек автомобил О. А. Sports Т., рама № W..

Съгласно чл. 195, ал. 1 и чл. 198, ал. 1, т. 2 от ДОПК обезпечението на публичните вземания се извършва със запор на движими вещи и вземания на длъжника. От текста на закона недвусмислено следва, че обезпечителни мерки могат да се налагат единствено върху имуществени права и активи, принадлежащи на длъжника по съответното публично вземане, но не и върху вещи, които са собственост на трети неучастващи в изпълнението лица (в този смисъл Решение № 3205 от 13.05.2019 г. по адм. д. № 3135/2017 г. на АССГ и Решение № 72 от 05.01.2016 г. по адм. д. № 10237/2015 г. на АССГ). В нормата на чл. 197, ал. 5 от ДОПК законодателят изрично е предвидил правото на трети лица да обжалват наложената обезпечителна мярка върху вещи, намиращи се в тяхно владение, като жалбата не се уважава само ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора. По аргумент от противното, когато се установи, че към момента на запора вещта не е била собственост на длъжника, а на третото лице, наложената обезпечителна мярка е материално незаконосъобразна и подлежи на отмяна (Решение № 8345 от 24.07.2025 г. по адм. д. № 2214/2024 г. на Административен съд – Варна).

Спорният по делото въпрос е дали към датата на налагане на запора – 16.01.2026 г., автомобилът е бил собственост на длъжника „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД или на жалбоподателя „АУТО ПЛАЗЗА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, което зависи от валидността и вещнопрехвърлителния ефект на сключения между тях писмен договор за покупко-продажба от 29.01.2025 г.

Съгласно чл. 144, ал. 1 от ЗДвП собствеността върху моторните превозни средства се прехвърля с писмен договор. Разпоредбата на чл. 144, ал. 2 ЗДвП въвежда изискване за квалифицирана форма за действителност – писмен договор с нотариална заверка на подписите, приложима единствено за посочените в нормата категории превозни средства: „регистрирани автомобили, регистрирани ремаркета с товароносимост над 10 тона, регистрирани колесни трактори и регистрирани мотоциклети с работен обем на двигателя над 350 cmi“. Като норма, въвеждаща изключение от общия принцип на неформалност на прехвърлителните сделки и установяваща специална форма за действителност, чл. 144, ал. 2 ЗДвП не подлежи на разширително тълкуване.

Решаващият орган неправилно е приел, че издаването на транзитен регистрационен номер и разрешение за временно движение представлява „регистрация“ по смисъла на чл. 144, ал. 2 ЗДвП. По силата на чл. 140, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП регистрацията е административно правоотношение, с което превозното средство се допуска до постоянно движение по обществените пътища след установяване на неговата техническа изправност и идентичност. За разлика от общия режим на постоянна регистрация, чл. 141а ЗДвП урежда движението с разрешение за временно движение и транзитни табели. Съгласно изричния текст на чл. 27, ал. 1, т. 1 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г.

транзитни табели с регистрационен номер се издават именно в случаите на „придвижване на нерегистрирани превозни средства в страната“. От самата нормативна дефиниция следва, че снабдяването на превозно средство с транзитни табели и разрешение за временно придвижване няма за последица регистрирането му по установения общ ред, а има за цел единствено осигуряване на временна правна възможност за неговото придвижване преди извършване на първоначалната му регистрация.

Този извод напълно съответства и на установената съдебна практика. С Решение № 45 от 05.07.2019 г. по н.д. № 234/2019 г., III н.о. Върховният касационен съд изрично приема, че в законовата регламентация на чл. 144, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП е предвидена съществена разлика при прехвърлянето на собствеността на моторно превозно средство, внесено от друга държава, което е без номера или с транзитни номера, и на моторно превозно средство, регистрирано на територията на Република Б.. В първия случай за осъществяване на покупко-продажбата е достатъчно сключването на писмен договор между продавача и купувача без нотариална заверка на подписите, придружен с фактура и документ за плащане, докато изискването за нотариална заверка на подписите възниква едва при прехвърляне на превозно средство, което вече е регистрирано в страната (в същия смисъл е и Решение № 260092 от 07.03.2025 г. по в.гр.д. № 11388/2020 г. на Софийски градски съд).

В настоящия случай към 29.01.2025 г. процесният автомобил е бил внесен от Г., непритежаващ първоначална регистрация в Република Б., с издадени на 17.01.2025 г. транзитни табели и разрешение за временно движение за срок от 30 дни. Следователно за прехвърлянето на собствеността върху него е била напълно достатъчна обикновената писмена форма по чл. 144, ал. 1 ЗДвП. Договорът за покупко-продажба от 29.01.2025 г. отговаря на всички законови изисквания за форма и съдържание, реалността на доставката е подкрепена от издадената фактура и извършеното банково плащане, поради което сделката е породила валиден вещно-прехвърлителен ефект по смисъла на чл. 24, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).При това положение към момента на издаване на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 16.01.2026 г. – почти една година след разпоредителната сделка – автомобилът не е бил собственост на длъжника „МЕГА ХИМ 02“ ЕООД, а на третото лице „Ауто Плазза България“ ЕООД. Обстоятелството, че в информационната система на органите на МВР транзитният номер е бил регистриран на името на вносителя/продавача, има единствено вторично учетно и контролно значение, но не може да дерогира валидно настъпилото прехвърляне на вещното право на собственост в полза на купувача. Тъй като запорът е наложен върху вещ, непринадлежаща на длъжника, същият е постановен в нарушение на чл. 198, ал. 1, т. 2 ДОПК и следва да бъде отменен.

Като е потвърдил незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отмени обезпечителната мярка, директорът на ТД на НАП – С. е постановил акт в противоречие с материалния закон. Оспореното Решение № ПИ-282 от 11.08.2026 г. и потвърденият с него отказ от 22.07.2026 г. следва да бъдат отменени, като съдът постанови и отмяна на наложения върху автомобила запор.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължат направените по делото разноски. Дружеството е заплатило държавна такса в размер на 25,56 евро (платежно нареждане от 07.10.2026 г.).

По отношение на уговореното в чл. 2.1 от Договора за правна помощ и процесуално представителство от 28.07.2026 г. адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 евро за изготвяне и подаване на жалбата пред директора на ТД на НАП – С., съдът намира следното: Съгласно чл. 161, ал. 1 ДОПК съдът присъжда на жалбоподателя разноските по съдебното дело, включително адвокатско възнаграждение за всяка съдебна инстанция. Производството по административно обжалване пред директора на ТД на НАП не представлява съдебна инстанция, а ДОПК не предвижда процесуален ред за присъждане на разноски в самата административна фаза. Съгласно константната практика на Върховния административен съд (в т.ч. Решение № 4809 от 30.04.2026 г. по к.адм.д. № 11606/2025 г., Решение № 2982 от 17.03.2026 г. по к.адм.д. № 5750/2025 г., Определение № 10150 от 10.11.2022 г. по ч.адм.д. № 9909/2022 г., Определение № 9004 от 30.09.2025 г. по ч.адм.д. № 8850/2025 г. и Решение № 6250 от 26.05.2021 г. по к.адм.д. № 11650/2020 г.),направените разноски за адвокатска защита при задължителното административно оспорване представляват имуществени вреди от отменения акт, които не подлежат на възстановяване по реда на съдебните разноски по чл. 161, ал. 1 ДОПК в настоящото производство, а могат да бъдат претендирани единствено по реда на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във връзка с чл. 19 от Закона за НАП (чл. 17, ал. 6 ДОПК) в отделно исково производство след окончателната отмяна на акта.Отделно от това, в подадената на 03.11.2026 г. писмена молба с доказателства жалбоподателят изрично е заявил претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение единствено в размер на 1 500,00 евро за съдебното представителство по чл. 2.2 от договора. Поради това сумата от 300,00 евро не следва да бъде възлагана в тежест на ответника в настоящото съдебно производство.

По отношение на заплатеното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред съда в размер на 1 500,00 евро по чл. 2.2 от договора (удостоверено с разписка и банково извлечение за плащане на 29.07.2026 г.), ответникът е направил възражение за прекомерност по реда на чл. 161, ал. 2 от ДОПК (респ. чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК). Възражението е основателно. Настоящото съдебно производство е с предмет законосъобразност на отказ за отмяна на обезпечителни мерки върху конкретна движима вещ (запор върху автомобил с балансова стойност 0.00 евро в ПНПОМ), без да се оспорва размерът на публичното вземане на длъжника, поради което спорът е без определен материален интерес. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа (изм. ДВ, бр. 14 от 2025 г.), минималният размер на адвокатското възнаграждение по административни дела без определен материален интерес възлиза на 511,29 евро (1 000,00 лева). Като съобрази, че делото се разви в едно открито съдебно заседание и не се отличава с изключителна фактическа и правна сложност, съдът намира, че възнаграждението следва да бъде намалено до нормативно установения минимум по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. в размер на 511,29 евро.

Общият размер на дължимите на жалбоподателя съдебно-деловодни разноски възлиза на **536,85 евро** (включващ 25,56 евро държавна такса и 511,29 евро редуцирано адвокатско възнаграждение).Претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователна предвид пълното уважаване на жалбата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 197, ал. 2–3 във връзка с чл. 208, ал. 2–3 от ДОПК, Административен съд – София-град, I отделение, 34 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-282 от 11.08.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С..

ОТМЕНЯ Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх.№ С260022-012-0000060 от 22.07.2026г.,издаден от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОТМЕНЯ наложената обезпечителна мярка – запор върху лек автомобил марка и модел О. А. Sports Т., рама (VIN) W., транзитен регистрационен номер 692М223,наложен с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-023-0000105 от 16.01.2026г., продължен с Постановление с изх.№ С260022-139-0000254 от 09.02.2026г.,издадени от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. по изпълнително дело №[ЕИК]/2026 г. по описа на ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. да заплати на „АУТО ПЛАЗЗА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]/27, сумата в размер на **536,85 EUR** (петстотин тридесет и шест евро и осемдесет и пет цента), представляваща съдебно-деловодни разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

съдия: